

— Да, видѣло е, дѣдо. Ето хи, тамъ е лозето на Маринкови.

— Хж, виждамъ... Колибката все ли е развалена?

— Не, поправена е, има нова трѣстика на покрива.

— Хж, добре, добре. Ами какво се чува тамъ по пжтя долу?

— Каруца препуска.

— Чия ли каруца ще е? Аха, знамъ, знамъ. Тя е на Гецо Кираджията. Ритлитѣ ѝ пѣятъ когато препуска.—Той издаде лице напредъ и добави: — Какъвъ хубавъ вѣтрецъ подухва! Мирише на грозде, на буренъ, на стара коприва.

И дѣдо гледаше какъ природата наоколо му оживява. Той говорѣше за лозята на наши познати, за горичката, която се простира по пжтя, за чифлика, за дерето, гдето се вѣдѣли много пепелянки... Сега той виждаше всичко, всичко до най-малки дреболии.

— Ето, ето, дѣдо, слънцето! — извикахъ азъ, като посочихъ на изтокъ. — Не е още изгрѣло, но иде... приближава.

— Тѣй, тѣй, Дочко... Виждамъ, какъ да не виждамъ. Небето надъ Тотювия кладенецъ е зачервено и слънцето аха-аха ще се покаже. — Той дигна ржка и я протегна къмъ изтокъ. Лицето му сияеше.

— Ето, Дочко... Слънчо... Бае ти Слънчо се вече показва... Ето, свѣти, свѣти, като пожаръ...—Дѣдо се радваше като дете.

Да, слънцето се показва, но азъ вече разбрахъ, че дѣдо виждаше не съ очитѣ си, а съ душата си, която неочаквано просвѣтна.

— Ще виждамъ, Дочко, само ако ти ме водишъ по нѣкога по тия мѣста и ми разказвашъ. Нека Богъ запази твоитѣ очички, та покрай тѣхъ и азъ да виждамъ нѣщо.

Когато слънцето припече и ние потеглихме назадъ, дѣдо се връщаше съ една свѣтла вѣра, която за пръвъ пжтъ днесъ засия въ душата му.

Добри Немировъ

